

Men ved Lyden af dette Navn slap Pers Taalmodighed op. Han vendte sig helt omkring og sagde:

„Aa, lad mig være fri for denne evige Max Bernhardt! Det er dog vel, for Pokker, mig, der bestemmer her! — Du skal ingen Bekymringer gøre dig. Og lad os nu se at komme afsted!“

Da de en halv Time senere kom ind i Max Bernhardts elegante, i Parisersmag udstyrede Modtagelsesværelse, var de andre Herrer — undtagen Vekselerer Herløv og Max Bernhardt selv — allerede kommen tilstede. De stod i en Klynge henne ved et af de høje Vinduer og modtog Per med den særegne, brutale Nedladdenhed, man træffer hos Børsfolk.

Per bragtes et Øjeblik ud af Fatning. Han var aldeles uforberedt paa en saadan Modtagelse. Han havde snarere frygtet for en altfor paatrængende Elskværdighed af disse Mænd, der haabede at kunne berige sig ved hans Arbejde. Og saa var det virkelig knap nok, at de værdigede ham en Genhilsen. Den „forhenværende Landmand“ begloede ham ganske ugenert med et Par smaa, hvidfrynsede Griseøjne uden at tage Hænderne af Bukselommerne, mens han hilste.

Per maalte ham i den Anledning med et sprudende Blik og sagde, henvendt til Ivan, der forestod Præsentationen:

„Jeg hørte ikke den Herres Navn.“

„Hr. Nørrehave,“ hviskede Ivan, der stod og trippede — ganske betuttet over Pers udæskende Holdning overfor disse Mænd, der skulde afgøre hans Værks Skæbne.

„Ja saa,“ sagde Per langsomt og blev ved at stirre paa den tykke Bonde, saa denne tilsidst blev rød i Hovedet og vendte ham Ryggen med en haanlig Snøften, — men Hænderne var dog kommen op af Lommen og flyttet ind bag de brede Frakkeskøder.

Sagen var nu den, at disse Herrer alle var mere eller mindre betænkelige ved at have lovet deres Navn til et Foretagende, som de stadig ingen Tillid havde til, og som kun deres hidtil urokkede Tro paa Max Bernhardt overhovedet havde faaet dem til at indlade sig med. De fleste af dem var ikke langt fra at anse Per for en bevidst Plattenslager, der havde haft det enestaaende